

Cecilia Hjalmarssons version av potatishandlaren spelades ikväll på Folkets Hus. Foto: Ida Lindkvist

En gammal klassiker får liv igen

Publicerad: 13 april 2015

Författare: Ida Lindkvist

Den här måndagskvällen kom potatishandlaren Sture till Lindesberg. På sin flakmoped gjorde han entré på Folkets Hus scen och charmade Märta ända till bäddsängen.

Potatishandlaren är från grund och botten en novell skriven av Ulla Ekh. 1996 blev den film där man i rollerna bland annat kunde se Eva Gröndahl och Rolf Lassgård, en film som skådats av många. Och ikväll fick potatishandlaren Sture åter liv i Folkets Hus där Cecilia Hjalmarssons, som ursprungligen kommer från Örebro, version spelades upp av fem skådespelare.

I Cecalias Potatishandlaren är det en mor, istället för en far, som oroar sig för att den arbetsvilliga och duktiga dottern Märta "ska gå obrukad resten av livet". Mor är därför ständigt på jakt efter en riktig karl åt Märta, så när potatishandlaren Sture, som också säljer lök och salt sill, dyker upp på midsommarafton passar hon minsann på. Märta är dock inte lika övertygad som mor sin och utbrister:

- Är det där vad du kallar en riktig karl? Det är ju en raggare!

Potatishandlaren Sture. Foto: Ida Lindkvist

Men så småningom blir det både en och två rediga snapsar, Sture visar sina matlagningskonster, och när han dessutom kör bort drängen som smygtittar med kikare på Märta när hon duschar; ja, då är det som det är. Han måste sova över.

Även mor Stina får napp och smyger med en den uppblommande kärleken under midsommarnatten; grannbonden Roland har nämligen fattat tycke för den äldre kvinnan.

Grannbonden Roland. Foto: Ida Lindkvist

Märta och potatishandlaren hamnar i en knepig situation i bäddsängen som plötsligt bestämmer sig att ge vika. Mor Stinas hjälp att få loss paret är just inte heller till någon hjälp. Och det blir lite som det blir. Men Stures syn på livet kan än dock vara till glädje:

- Grädde och kärlek kan man aldrig få för mycket av.

Morgonen därpå ställs allt på sin spets. Hur går det för Stina och bonden Roland, som till en början trånat efter Märta? Och Sture och Märta, är Sture verkligen på väg att smita?

Det är en humoristisk föreställning som får publiken, den i stort sett fullsatta lokalen, att leva sig in. Tokigt blir tokigare och vitsarna kommer som på beställning. Det sjungs snapsvisa och man rockar loss till buggvänliga låtar, det är tempo och ger inte utrymme ens åt tanken på en gäspning. Det gäller att hålla sig på alerten, annars finns risken att man missar något som händer där framme.

Föreställningen håller på i en timme, tio minuter längre än filmen. Och efteråt konstaterar Kerstin Bergdahl, som suttit i publiken:

– Det var jättekul, vilken fart, helt otroligt!

Väninnan Lisbeth, som vill behålla sitt efternamn anonymt, fortsätter:

– Jag håller med! När man går till en sådan här föreställning har man inte så stora krav, men jag skrattar åt enkla saker. Men jag är tacksam att jag får sitta här, de gör det bättre än vad jag kan göra det själv, säger hon och skrattar.

Dock tycker hon att föreställningen fick ett lite väl abrupt slut:

– Jag tyckte faktiskt att den var lite väl kort.

Arrangemanget stod Lindesbergs Riksteaterförening för.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/en-gammal-klassiker-far-liv-igen/>